

Dennis

Een kennis van een kennis
hef een zeuntie: Dennis.
't Jonggie is hiel biezonder:
slap niet in zien bed,
maor wal derunder.
Waj hum ok zegt of leert,
alles döt e glad verkeerd.

Bij 't zwömmen giet die malloot
in zien nakie, hielemaol bloot.
Op schoel döt e niet zien best,
let nooit goed op, zoas de rest.
De kleuterklas fietst'e understeboven,
Doe mus e zien mamme plechtig beloven,
gien kattedwaod meer uut te vreten
en op tied te kommen veur het eten.

Hef e luusterd? Nee, oh nee,
hij is allent kalm veur de teevee.
De bureen wilt hum wal geern kwiet,
maor zien mamme wil dat niet,
nee, wil dat niet.

Vanof een tak hoog in de boom,
speit e op de meinsen, - niet gewoon!
Alle deuren hef e dik bekrast
en kattensteerten bindt e vast.
Tegen iederiene zeg e: 'kak' en 'poep'
en in de winkels steelt e snoep.
Kleine wichter bint veur hum hiel bang,
maor Dennis giet gewoon zien gang.

Veur straf kreeg e, - oh, wat 'n verdriet -
gekookte spinazie, dat lust e niet;
nee, dat lust e niet.

Hij gooide de smurrie in zien pappe's pet
en doe as die hum haar op'ezet,
weet dan - ik deink, daj het wal raodt -
weur die pappe alderbarstends kwaod.

Zo kwaod! Ohhhhhhhhhh, arme Dennis!

Schriefster: Beate Plenter